

# **PARTIETS STRATEGI OG BEREDSKAPS- ARBEIDETS Plass**

APRIL 1984

Blant sakene som førte til de kollektive utmeldingene fra partiet nettopp, var uenigheter knytta til ulikt syn på partiets strategi sentrale. De kom klarest til uttrykk i diskusjoner på beredskapsarbeidets plass i partiet. Vi gjengir her noen innlegg som stiller de to hovedsyna opp i mot hverandre. Først en innledning som ble holdt på formannskonferanser i Oslo, hvor det legges fram standpunkter om innrettinga av partiarbeidet som var i motstrid til tidligere DS-vedtak. Denne innledninga var i hovedsak en kopi av en innledning som tidligere var holdt i et underdistrikt i Oslo. Forfatteren av denne kom seinere ut med en sjølkritikk på punkter i innledninga si. Denne sjølkritikken er også tatt inn her.

Til slutt er det tatt inn del-er av en innledning fra DS-formannen i Oslo, som imøtegår det synet på partiets strategi som den første innledninga streker opp.

Denne diskusjonen griper også inn i prinsipp-programdiskusjonen, knytta til kap. 3 og Militærprogrammet. Begge de to hoved-artiklene nevnt ovenfor kommenterer /bruker deler av Militærprogrammet. Det er også kommet inn et par TF-innlegg som tar opp disse spørsmåla knytta til program- og beretningsdiskusjonen. Disse er tatt med i dette nummeret, sammen med en kommentar fra partiledelsen.

Red.

## ***Om beredskapsarbeidets plass i partiet***

Denne innledninga skal reise diskusjonen om prioriteringa av beredskapsarbeidet i og for partiet.

Hvis vi tar for oss gjeldende programmer finner vi de nødvendige analyser oppsummert, de analysene av samfunnet



være grunnlaget for taktikken vår i denne gitte situasjonen.

Militærprogrammet s. 12: «AKP(ml) har på bakgrunn av situasjonen i verden i slutten av 70-åra slått fast at vi lever i ei førkrigstid. Vi har slått fast at faren for en ny verdenskrig øker for hver dag som går. Vi har riktig påvist at den skjerpa faren for krig er et resultat av rivaliseringa mellom de imperialistiske supermaktene Sovjet og USA. Vi har påvist at den oppstigende sovjetiske sosialimperialismen gjennom ekspansjonisme, krigs- og aggresjonspolitikkk tvinger fram kravet om en nyoppdeling av verden.

Verdensutviklinga i 80-åra har bestyrka dette synet — krigsfaren øker. Lenin skreiv for mer enn 60 år sia at imperialismen fører til krig — det er riktig framleis, og må være ett av våre utgangspunkter.

Vi er inne i ei økonomisk krise som stiller store krav til partiet i kampen mot borgerskapet. Borgerskapet styrker seg ideologisk og de åpne reaksjonære strømningene titter tydeligere fram. I denne sammenhengen er det viktig å peke på pasifismen som brer seg. Den såkalt norske «venstre»-sida er prega av NTA, Fredsbevegelse, duer, Kardemomme by uten våpen. Vi må bekiempe pasifismen, stå på med vår militærpolitiske linje og prioritere opp beredskapsarbeidet i tråd med militærprogrammet. Da kan vi kalle oss revolusjonære, da kan praksisen vår harmonere med vår strategiske målsetting.

Militærprogrammet s. 21: «Men vi er materialister. Vi veit at verden er svanger med krig, og det ville være fullstendig forræderi mot norske arbeidsfolk å glatte over dette. Å skjule den faktisk krigsfaren som eksisterer, ville være aktivt arbeid for å stille norske folket vergelaue overfor en kommende supermaktsaggresjon. Derfor kjemper vi ut mot den krigen som Sovjet planlegger å utløse.

Hvilke faktorer er det som kan forhindre denne krigen? Mao Zedong har gitt ei klar prinsipiell sammenfatning av dette: 'Enten fører krigen til revolusjon, eller så forhindrer revolusjonen krigen'.

Det er bare seierrike sosialistiske revolusjoner i de to supermaktene, og først og fremst i Sovjet, som kan hindre den konkrete imperialistiske omfordelingskrigen

Dersom vi tar for oss prioriteringa av krisepolitikken i forhold til beredskapsarbeidet og ser dette i lys av militærprogrammet, er det noe som skurrer (?), s. 20:

«Med den relativt langsomme utviklinga av klassekampen i Norge i dag, er det lite som tyder på at det vil oppstå noen revolusjonær situasjon i Norge før utbruddet av en ny verdenskrig. Dette har også betydning for prioriteringa av de politiske kampoppgavene.»

Hva er partiets *strategiske* målsetting? Er det å selge Klassekampen? Er det å delta i bystyret? Er det å gjøre en god jobb i dagskampen? Er det å drive beredskapsarbeid og forberede arbeiderklassen på krig? Nei!

Vårt strategiske mål er å trekke med oss arbeiderklassen og et flertall av folket i en sosialistisk revolusjon som knuser borgerskapets stat, oppretter proletariatets diktatur og endelig en gang sliter oss (etterkommer) fram til kommunismen.

Har vi disse selvfølgelighetene klart for oss når vi prioriterer som vi hittil har gjort? Partiets praksis har ikke svart til de oppgavene som programmene stiller. Ofte ser det ut som om mange medlemmer ikke trur at analysa vår av krigsfaren er riktig, eller de tør ikke tenke på det. Praksisen tyder på stor uklarhet og uenighet ettersom lite blir gjort internt og eksternt.

«Det er sannsynlig at verdenskrigen vil komme før revolusjonen.» Hvordan harmonerer dette med ca. 3000 navn på valgliste?? Det er også nødvendig å stille spørsmålsteget ved følgende: Vi har programfesta at vi lever i ei førkrigstid, men vi driver en praksis som virker som resultat av ei analyse som sier at utviklinga går i retning av ei djup økonomisk politisk krise som vil føre til revolusjon. Avsløringer av kommunal korrupsjon og kapitalisters kriminelle atferd er viktige, men i dagens situasjon er de ikke viktigst.

Partiet har programfesta ei linje for nasjonal-revolusjonær folkekrig som vil åpne muligheter for innføring av sosialismen. Bl.a. i Militærprogrammet, s. 29:

«Dess mer det arbeidende folket forbereder seg for en eventuell krig, jo sikre-



re vil det være på å kunne løse folkekri-  
gens oppgave: kaste okkupanten på havet  
og frigjøre landet. Da vil også grunnlaget  
for å gå videre med sosial frigjøring være  
lagt.»

Dette vil etter all sannsynlighet være  
den første anledningen vi vil få til å nå  
første delmål: Revolusjon og proletari-  
atets diktatur. Skal partiets arbeid legges  
opp for å nå dette målet, må oppgavene  
prioriteres annerledes enn i dag.

Partiet må konsolideres på de strate-  
giske måla og på analysen om at vi lever i  
ei førkrigstid. Uten grunnleggende for-  
ståelse for dette i partiet, vil praksisen  
fortsette å gli ut. Dermed må partiet orga-  
nisere og utvikle medlemmene slik at  
partiet seinere blir i stand til å overleve  
og lede en folkekrig fram til en sosialis-  
tisk revolusjon. Det stiller helt andre krav  
til politisk og organisatorisk disiplin og  
praksis enn dagens.

For at det skal bli noen mening i dette  
må også propaganda og agitasjon gjen-  
speile at vi lever i ei førkrigstid — drive  
ideologiske forberedelser. KK bør lege  
mer tyngde i kritikken av Fredsbevegel-  
sen o.a. med hue i sanda som strutser.

Mye av det arbeidet som vi skal «høste  
fruktene av» i framtida må gjøres og  
planlegges nå. Uansett om hovedmotsi-  
gelsen i Norge ikke har skifta, så må vi  
gjøre en del tiltak som gjør det mulig for  
oss å handle raskt og utnytte kontakter  
og kjennskap til bl.a. folk. Et område er  
spørsmålet om allianser i lys av en framti-  
dig motstandsfront.

Mil.prog. s. 27: «Derfor må proleta-  
riatet utforme en virkelig *revolusjonær  
taktikk*, en taktikk med å mobilisere alle  
krefter som kan mobiliseres til å møte an-  
griperen med militær motstand. Derfor  
er det til fordel for arbeiderklassen at den  
borgerlige hæren gjør motstand mot  
urettferdig invasjon.»

Hvem er det naturlig å alliere seg med?  
«Venstre» som er mot våpen? Nei. Hva  
er gærnet med arbeidere som ikke vender  
det andre kinnet til — uansett om de  
stemmer DNA eller Høyre i dag? En del  
av oss må aktivisere oss på områder som  
kanskje er uvant for de fleste, for å vinne  
erfaringer og kanskje ikke minst mulige  
framtidige kontakter.

I det faglige og parlamentariske arbei-  
det må det politiske beredskapsarbeidet  
få større plass — styrke kampen for tru-  
verdig sivil beredskap og lokalforsvar.  
Forslag må reises og spres. Bevilgninger  
til NTA og andre pasifistiske organisa-  
sjoner må bekjempes med velbegrunna  
motforslag.

Vi må styrke beredskapsarbeidet. Ho-  
vedvekt av arbeidet vårt må legges på  
det området. Greier ikke partiet å bli som  
en knytta hånd her, så vil det arbeidende  
folket bli satt år tilbake. Dette må inne-  
bære mindre ambisjoner i forhold til par-  
lamentarisk jobbing, fagforeningsvern og  
dagskamp for øvrig. Det vil være livsfar-  
lig om metodene ble målet for partiets ar-  
beid.

## Beredskapsinnledninga på formanns- konferanse — en sjølkritikk

Medlemmer i UDS har påpekt en feilak-  
tig formulering i den innledninga jeg  
holdt på formannskonferansen om be-  
redskapsdiskusjonen (denne ble også ut-  
delt til laga i UDS). Jeg finner det derfor  
riktig å legge fram en sjølkritikk for det-  
te.

Først må jeg likevel få gjenta at denne  
innledninga var utarbeida av meg, at det  
var mitt syn som ble lagt fram til disku-  
sjon. UDS har ikke gått gjennom og  
godkjent innledninga på forhånd. Inn-

retninga på innledninga var imidlertid  
drøftet i UDS/AU — innskjerping av be-  
redskaps- og sikkerhetsarbeidet er et vik-  
tig politisk spørsmål som partiet må kon-  
solideres på. Den konkrete utforminga av  
synspunktene i den utdelte innledninga er  
imidlertid mitt ansvar.

Kritikken som er reist, dreier seg i ho-  
vedsak om en formulering i sluttavsnittet:

«At *hovedvekt* av vårt arbeid må leg-  
ges på dette området». Det henspeler her  
på beredskapsarbeidet (understrekinga



Jeg innser at dette er en feilaktig formulering fordi den kan oppfattes dithen at jeg står for et syn om at partiets hovedoppgave bør være beredskapsarbeid. Dette mener jeg ikke, og jeg tror heller ikke at de tilstedeværende på formannskonferansen fikk dette inntrykket.

Feilen skyldes så vidt jeg kan skjønne to ting: først og fremst for unyansert tenkning om beredskapsarbeidets plass i partiets arbeid, dernest slurv i gjennomlesinga.

Intensjonen var å få fram at partiets arbeid må baseres på analysen i Militærprogrammet og Prinsippprogrammet av 1980 om at vi lever i ei førkrigstid, og at beredskapsarbeidet må prioriteres opp,

slik at all vår virksomhet tar hensyn til denne analysen. Det vil selvsagt bety at deler av det eksterne arbeidet må prioriteres ned.

Etter mitt syn bør hovedoppgaven for partiet nå være følgende:

Landsmøteforberedelser med vekt på Utkast til prinsippprogram. Dernest: Forbedring av partiets klassesammensetning, Propaganda mot supermaktenes krigsforberedelser, Klassekampen, og selvsagt en gjennomgripende diskusjon i partiet om beredskaps- og sikkerhetsarbeid i lys av Militærprogrammet og utkast til Prinsippprogram.

*Med kameratslig hilsen  
Petter*

## BEREDSKAPSARBEIDETS Plass i Partiet

På et DS-møte i oktober starta vi opp en diskusjon om taktisk generalplan for Oslo-partiet. Som innleder hevda jeg at fordi vi var uenige om strategi, måtte diskusjonen ta en omvei om ei avklaring av hva DS mener om strategi. Dessuten påsto jeg at det fantes et venstreopportunistisk syn på strategi i DS og at det klareste uttrykket for dette synet til da var ei innledning om beredskapsarbeidets plass i partiet som var holdt på en lokal formannskonferanse i ytre by. Deretter brukte jeg mesteparten av tida til å kritisere standpunktene i denne innledninga.

Hovedstandpunktene i denne innledninga var omtrent dette:

- Partiets strategiske målsetting er kommunismen, veien dit går gjennom en sosialistisk revolusjon og proletariatets diktatur. (Feilen fra distriktsmøtet er retta.)
- Partiet har programfesta ei linje for nasjonal revolusjonær folkekrig som kan åpne for sosialismen. Dette er den første anledninga vi får til å gjennomføre sosialistisk revolusjon i Norge.
- Derfor må partiets arbeid legges opp i forhold til dette. Konkret betyr det en ganske annerledes prioritering av oppgavene enn det vi har i dag.

- Som eksempler på at partiet i dag i praksis gjennomfører ei gæren prioritering, nevnes omfanget av listestilling i kommunevalget, prioriteringa av krigs- og politikk og avsløringer av kommunale korrupsjonsskandaler.
- Innledninga konkluderer med at hovedvekta i partiets arbeid nå må legges på beredskapsarbeidet. For å få det til, må partiet lære på ambisjonene i forhold til faglige verv, parlamentarisk arbeid og dagskamp. «La ikke metodene bli målet for partiets arbeid.»

I debatten om dette gjorde de fem et hovedpoeng av at disse standpunktene ikke var representert i DS (på møtet i desember hevda de at de ikke fins i det hele tatt) og at hensikten her bare var å «ta» UDS-formannen i ytre by, angripe militærprogrammet og rydde grunnen for et vedtak om å hive alle krefter inn på valgkampen i -85.

Kort sagt ble de fem rasende. Det er altså grunn til å legge fram denne kritikken for Oslo-partiet.

Kritikken gjaldt følgende. Innledninga vurderer den strategiske perioden gærent. Militærprogrammets vurdering av at det helt sikkert blir krig, er gæern. Uansett er



forslaget om at beredskapsarbeidet må være hovedsaka i partiets arbeid gærnt. Det er nært beslekta med økonomismen. Og det er ei høyre-linje i «venstre»-frakk.

### Den strategiske perioden

Innledninga sier riktig at partiets strategiske mål er kommunismen. Men innledninga vurderer den strategiske perioden vi nå er inne i gærnt. Hele innledninga er gjennomsyra av den oppfatninga at partiet nå er inne i en periode der arbeidet for å forberede mulighetene til å føre en folkekrig er hovedsaka. Dette er det overordna strategiske perspektivet nå, ifølge innledninga.

Dette er gærnt, etter mi mening. Den strategiske perioden vi er inn i, er en periode der partiet jobber for å forberede mulighetene til en sosialistisk revolusjon i Norge. Dessuten må partiet ta hensyn til at det er sannsynlig at det bryter ut en ny storkrig i denne perioden og at Norge vil bli okkupert. Men det overordna strategiske perspektivet er sosialistisk revolusjon.

### Militærprogrammet

«Sovjet prøver ... å utvide sin kontroll, mens USA prøver å holde på sin. Denne rivaliseringa om verdensherredømmet er nødt til å føre til en imperialistisk omfordelingskrig, for under imperialismen er det ingen andre midler enn krig som kan løse denne typen motsigelser ...

Hvilke faktorer kan forhindre *denne krigen*? Mao Zedong har gitt ei klar prinsipiell sammenfatning av dette: «enten fører krigen til revolusjon, eller så forhindrer revolusjonen krigen.»

Det er bare seierrike sosialistiske revolusjoner i de to supermaktene og først og fremst i Sovjet, som kan hindre den imperialistiske omfordelingskrigen som nå er i emning.

Slik nivået på klassekampen faktisk er i de to supermaktene, virker det urealistisk å tru at ei slik utvikling vil finne sted med det første.»

Disse to sitatene er henta fra militærprogrammet. Det siste av dem er også referert hos innlederen på formannskonferansen i ytre by.

På DS-møtet sa jeg meg uenig i denne vurderinga i militærprogrammet av at utviklinga i verden i dag er nødt til å føre

til en verdenskrig mellom Sovjet og USA. Det ble fluksens hevda fra mindretallet at jeg var mot *hele* militærprogrammet.

Men her er i alle fall den kritikken av militærprogrammet som jeg faktisk la fram i DS.

At rivaliseringa mellom supermaktene nå er *nødt til* å føre til verdenskrig, er gærnt. At *bare* revolusjoner i de to supermaktene kan hindre *denne* krigen, som er å si det samme, er gærnt.

Dette er teoretisk feil. Det er ikke historisk materialisme, men historisk determinisme, skjebnetru. Imperialisme fører til krig. Men det er ikke det samme som at en *konkret* krig ikke kan bli forhindra.

Mao-sitatet over er henta fra Lin Piaos beretning til KKP's 9. kongress i 1969. Det heter seg at denne beretninga var godkjent av Mao, og jeg har ingen grunn til å tru noe annet. Mao-sitatet står i beretninga. Men den påfølgende utlegninga om at bare revolusjon i de to supermaktene kan hindre denne krigen, står ikke noe sted hos Mao, og heller ikke i beretninga. Den er hjemmelaga.

Det som står i beretninga, er dette. Etter å ha sitert Mao, sier Lin Piao at grunnen til at det er sånn, er at det fins fire grunnleggende motsetninger i verden i dag, og at dette er nødt til å føre til revolusjoner. Deretter sier han at *hvis* imperialismen hiver verden ut i en tredje verdenskrig, vil dette *også* føre til revolusjoner.

I den grad militærprogrammets tolkning er blitt utlagt som Maos syn, så er det altså ei forvrenging av Mao.

Krigsfaren *har økt* sia militærprogrammet ble vedtatt i -79. Krigsfaren er økende. Krisa i den internasjonale kapitalismen har også skjerpa seg kraftig sia -79.

En revolusjonær situasjon i Norge kan komme som etterspill til en vellykka frigjøringskrig mot en sovjetisk okkupant. En revolusjonær situasjon i Norge kan oppstå som resultat av et sammenbrudd i den internasjonale kapitalismen, ei djup økonomisk og/eller politisk krise i Norge. Partiet må jobbe med sikte på begge muligheter.

Sannsynligheten er at det går mot en ny verdenskrig. En annen mulighet er at denne krigen ikke bryter ut. Uansett må



partiet forberede seg på at det blir krig. Men det er ikke tida nå til å begynne å føre krigspolitikk, kjøre hele (eller nesten hele) partiet i illegalitet eller sette partiet på krigsfot.

### Forslaget er gærnt uansett

Forslaget om at beredskapsarbeidet må bli overordna i partiets arbeid, og at for å få det til må vi trappe ned ambisjonene hva angår faglig og parlamentarisk arbeid osv., er gærnt. Dette gjelder *uansett* om «revolusjonen kommer før krigen» eller «krigen kommer før revolusjonen». To eksempler:

Det fins ei ganske sterk pro-sovjetisk strømning i fagbevegelsen, særskilt i tillitsmannssjiktet. Denne strømninga peker i retning av kapitulasjon og samarbeid med okkupanten i tilfelle et sovjetisk overfall på Norge. Forslaget er altså å senke ambisjonene i forhold til faglige verv. Hva er meninga? Å overlate fagbevegelsen til pro-Sovjet-folk?

Stortingsrepresentasjon er viktig også med tanke på mulighetene av et sovjetisk overfall. Hva slags politiske posisjoner og innflytelse partiet har før en okkupasjon vil sjølsagt være ganske avgjørende for hvilken politisk rolle partiet klarer å spille ved en okkupasjon. Partiet må spille en ledende rolle i motstandsfronten mot okkupanten. I kraft av hva skal partiet kjempe til seg en sånn ledende posisjon?

### Slektskap med økonomismen

Linja i denne innledninga er nært beslekta med økonomismen. Økonomismen går inn for at hovedvekta må legges på den økonomiske kampen. Forfatteren av innledninga går inn for at hovedvekta må legges på å forberede folkekrig. Trass i hva innledninga sjøl hevder, er felles for begge standpunkter at de overordner partiets taktikk over partiets strategi.

I innledninga heter det at avsløringer i kommunale korrupsjonsskandaler er viktig, men ikke det viktigste i dagens situasjon. Deretter kommer ei lang liste over hva som er viktigst, og som dreier seg om beredskapsarbeidet. Eksemplet viser at slektskapet med økonomismen er mer en tilfeldig. Her er det nok å vise til Lenins kritikk av si tids økonomister i

«Hva må gjøres» og det han der skriver om betydninga av politiske avsløringer.

### Identiteten med høyre

Slutteligen hevda jeg at det ikke var noen venstre med denne linja, men at den tvert om er ei høyre-linje. Eksempler:

— Et vilkår for sosialistisk revolusjon i norge er støtte fra fagforeningene. Det er derfor ei strategisk viktig oppgave å jobbe for å knytte fagforeningene i stadig sterkere grad til partiet, at stadig flere fagforeninger ser på partiet som sitt parti.

Problemet med mye av partiets faglige arbeid til nå har vært og er at det ikke er egna til dette. Det er for smått og snevert, reformistisk og økonomistisk.

Forslaget om å lære på ambisjonene i forhold til faglige verv og krisepolitikk er heller ikke egna til dette. Her er det identitet mellom høyre og «venstre».

— Det fins ingen parlamentarisk vei til sosialismen i Norge. Men det fins heller ingen vei til sosialismen i Norge utenom å avsløre parlamentarismen innenfra, gjennom å jobbe i Stortinget.

På møtet ble dette standpunktet irnosert over som «ei nyskaping innen mlm». Nå vil jeg ikke ha noe farskap til denne ideen. Lenin hevda at kommunistene må jobbe i parlamentariske forsamlinger og at dette var et vilkår for sosialistiske revolusjoner i vesten. Og jeg går ut fra at han med det mente at kommunistene må *slåss for å bli representert*, og ikke at det er nok å ha ei celle blant personalet i stortingsrestauranten.

I Oslo-partiet har det hele tida vært en seig høyrestrømning mot å drive valgkamp. Denne strømninga er riktignok kraftig på retrett i dag. Men forslaget om å lære på ambisjonene i forhold til parlamentarisk arbeid er her bare ei ny utgave av denne høyrestrømninga, ikledd «venstre» frakk.

— De siste åra har det også versert et åpent høyrestandpunkt i partiet som går ut på at sosialistisk revolusjon i Norge ikke er mulig. I innledninga hevdes det at den *første* muligheten vi vil få til å gjennomføre en sosialistisk revolusjon vil være etter en nasjonal revolusjonær frigjøringskrig mot en sovjetisk okkupant. Det står ikke *eneste*. Men innlederen ligger



etter mi mening ganske tett opp til å si at den eneste muligheten til sosialistisk revolusjon i Norge er etter en folkekrig. Og forslaga hans kan bare rettferdiggjøres ut fra et sånt syn.

Uansett, er felles for begge syn at de fører til at *partiet ikke gjør det som trengs for å forberede mulighetene til en sosialistisk revolusjon i Norge.*

Enten vil ei sånn linje føre til at *borger-skapet* gjenoppretter sitt diktatur etter en vellykka frigjøringskrig. Eller så er meningen denne: Etter en vellykka frigjøringskrig mot en sovjetisk okkupant, setter seierherrene, folkehæren med kommunistpartiet i spissen, opp si regjering. Dette er i så fall et militærromantisk standpunkt.

Dette er stort sett de standpunktene jeg la fram på DS-møtet i oktober. Og etter dette kvitterte de fem med å erklære at DS-formannen nå bevisst fremmer forslag og synspunkter for å omdanne partiet til et reformistisk og revisjonistisk parti.

### Er dette synet ikke-eksisterende i Oslo-partiet?

De fem ble altså ganske gjerne på denne kritikken, og nekta å ta stilling til den, under henvisning til at dette standpunktet ikke var representert i DS. Dette har ført til en hel diskusjon for seg, med temaet: fins eller fins ikke standpunktene i denne innledningen?

På møtet bedyra de fem at de ikke mente at beredskapsarbeid skal være hovedoppgava til partiet. Programdiskusjonen burde være hovedoppgava til partiet, etter deres syn. Derfor støtta de heller ikke denne «uheldige formuleringa» i innledningen, fordi den kunne oppfattes sånn.

Forfatteren av den versjonen av innledningen som er trykt i dette FFP, har seinere gjort klart at hvis han hadde hatt bedre tid på seg, ville han ikke ha brukt begrepet hovedoppgave på den måten det kan oppfattes i innledningen.

Og forfatteren av den originale innledningen har gjort en sjølkritikk for sitt underdistrikt, der han sier at han innser at formuleringa er feilaktig fordi den kan oppfattes dit hen at partiets hovedoppgave bør være beredskapsarbeidet. Og

det mener han ikke. Programdiskusjonen bør være hovedoppgava, etter hans mening. (Se dette FFP.)

Dermed har alle innblanda gjort klart at de ikke mener at beredskapsarbeidet skal være hovedoppgava til partiet i inneværende planperiode. Programdiskusjonen må være hovedoppgava. Og de har gjort klart at de innser og beklager at innledningen kunne oppfattes som at beredskapsarbeid skulle være hovedoppgava.

Men det er *ikke* mulig å oppfatte innledningen sånn. Det er fullstendig umulig å oppfatte den sånn. Jeg har heller *aldri* oppfatta innledningen på den måten. Og jeg har hatt fullstendig klart for meg hva som var oppfatningen av hva som burde være partiets hovedoppgave nå, nemlig programdiskusjonen. Ettersom denne diskusjonen etter disse kameratenes mening er avgjørende for partiets være eller ikke være som kommunistisk parti, er det ganske logisk at de mener *dette* må være hovedoppgava.

Begrepet hovedoppgave er da heller ikke brukt i innledningen. Det står ikke noe sted. Hadde meninga vært å foreslå at beredskapsarbeidet skulle være hovedoppgava i *partiplanen*, ville forslagsstilleren sjølsagt også ha stilt beredskapsarbeidet opp mot de *andre* sentrale oppgavene

i *partiplanen* for tida etter kommunevalget: programdiskusjonen, KK-arbeidet, vervekampanjen. Men forslaget er ikke stilt på denne måten. Det stiller beredskapsarbeidet opp mot arbeidet i fagbevegelsen, parlamentarisk arbeid og dagskamp allment og mot arbeidet med krisepolitikken og politiske avsløringer særskilt.

Innledningen kan *bare* oppfattes som et forslag til ei *strategisk* omprioritering av partiets arbeid. Det er også sånn jeg hele tida har oppfatta den, og det er på det grunnlaget jeg har kritisert den. Og her er jeg like klok når det gjelder hva de fem tidligere DS-medlemmene mener.

I redegjørelsen sin til partiet (Hvorfor trakk vi oss fra DS) sier de fem nå at UDS-innledningen inneholdt enkelte politiske feil. Reint bortsett fra at den kunne «gi inntrykk av at nå skulle beredskapsar-



beidet prioriteres på topp», var det også «enkelte andre uheldige formuleringer». Om dette står det:

«f.eks. er beredskapsarbeidet satt opp mot fagforeningsarbeidet på en merkelig måte. Etter vår oppfatning er det viktigste beredskapsarbeidet nå å forberede arbeiderklassen og folket på muligheten for en sovjetisk okkupasjon. Etter vår oppfatning er det et svært viktig spørsmål for kommunistene i fagbevegelsen å ta opp dette i sammenhenger hvor dette er naturlig og mulig. F.eks. er det en svært viktig oppgave i fagbevegelsen å agitere mot den reaksjonære fredsbevegelsen. Tilsvarende er det naturlig å fremme riktige linjer for freds- og forsvarsspørsmål i parlamentarisk sammenheng. Valgkamp er jo ikke noe man driver med uavhengig av hva partiet ellers gjør: Valgkamp er en særskilt anledning til å få fram partiets politikk i bredt omfang. Det skulle i alle fall være slik. Når dette er sagt vil vi peke på at innledninga også inneholdt mye fornuftig...»

Her er jeg før jeg gjør noe mer, nødt til å gå ut og forsvare forfatteren av den originale innledninga, UDS-sekretæren i ytre by. Denne kritikken er urettferdig. *I innledninga si sier han alt det dere kritiserer han for ikke å si*, bare med færre ord: «I det parlamentariske og faglige arbeidet må det politiske beredskapsarbeidet få større plass. Dvs. at kampen for sivil beredskap, lokalforsvar styrkes. Forslag må fremmes og spres. Bevilgninger til NTA og andre pasifistiske organisasjoner møtes med velbegrunna motforslag.» Og ei anna sak: Er dette å sette beredskapsarbeidet opp mot fagforeningsarbeidet «på en merkelig måte»? Alle kan her se svart på hvitt at han ikke gjør det.

Det han derimot gjør i innledninga si, er å hevde at ei opp-prioritering av beredskapsarbeidet må føre til at vi *prioriterer faglig og parlamentarisk arbeid og dagskamp ned*. Dette standpunktet *opp-rettholder* han også i sjølkritikken sin: «intensjonen var å få fram at partiets arbeid må baseres på analysen i militærprogrammet og prinsippprogrammet av 1980 om at vi lever i ei førkrigstid, og at beredskapsarbeidet må prioriteres opp, slik at all vår virksomhet tar hensyn til denne analysen. *Det vil selvsagt bety at deler av det eksterne arbeidet må prioriteres ned.*»

(Utheva her.)

Om dette klarer de fem fortsatt ikke å ta noe standpunkt til.

Kritikken gjelder altså ikke at innledninga til UDS-sekretæren kan oppfattes som at beredskapsarbeidet skal være hovedoppgava i partiplanen. Kritikken gjelder at han *oppfatter den strategiske perioden gæernt*, som at hovedsaka i partiets arbeid i den nåværende perioden er å forberede mulighetene til folkekrig. Her er jeg som sagt like klok når det gjelder hva de fem mener. Kritikken gjelder heller ikke at han setter beredskapsarbeidet opp mot f.eks. fagforeningsarbeidet på en merkelig måte. Kritikken gjelder at han *går inn for ei strategisk nedprioritering av en del sentrale kampområder for partiet*, som arbeidet i fagbevegelsen, parlamentarisk arbeid, dagskampen. Her har vi heller ikke fått vite noe mer om hva de fem mener.

## Parlamentarisk kamp

Som det alt har gått fram, er vi også uenige om den prinsipielle betydninga av parlamentarisk kamp. Denne uenigheten lå under da vi delte oss i DS over forslaget om at Oslo-partiet nå skal stille seg målsetting om stortingsrepresentasjon for RV i Oslo.

Sjøl har jeg alt sagt litt om hva jeg mener. Jeg mener Lenins krav til kommunistene i vesten om å jobbe i parlamentariske forsamlinger gjelder fullt ut for oss. Dette er ikke mindre viktig for oss enn for de russiske bolsjevikene. Og det er ikke mindre viktig i dag enn hva det var på Lenins tid. Tvert om. Vi står overfor et av de sterkeste parlamentariske systemene som har eksistert noe sted noen gang. Og vi er nødt til å slåss for å komme i posisjon til å bekjempe dette systemet, *intra*.

flere av de fem har erklært seg helt uenig i dette standpunktet. I et forslag som ble forkasta på DS-møtet i oktober heter det f.eks.:

«Vi har fram til i dag sett på oppslutnad i val, som ein gradmål på oppslutnad om revolusjonær politikk, og ikkje som eitt (av fleire?) vilkår som må oppfyllest for å gjennomføra den sosialistiske revolusjonen. *Dersom vi no slær fast at der ikkje kan gjennomførast no-*



*kon sosialistisk revolusjon utan posisjonar på Stortinget, då har vi berre ein ting å gjera: Arbeida for slike posisjonar. I fylgje formannen si nyskapning innan mlm, so har vi oppfylt eit av dei revolusjonære vikåra, den dagen vi vinn eitt eller fleire stortingsmandat. Då må det vel òg vera tillatt — alt for revolusjonen — å revidera dei revolusjonære programma i retning av massane sin gunst, for soleis å vinna flest mogleg for revolusjonen? Spranget frå å stilla posisjonar på Stor-*

tinget som eit vilkår for sosialistisk revolusjon i Noreg, til å stilla krav om fleirtal for den sosialistiske revolusjonen — på Stortinget — er hårfin — og kan innarbeidast ved neste korsveg.»

DS-formannen i  
Oslo

## LAGSVEDTAK OM BEREDSKAP

Avdelinga har diskutert beredskap på avdelingsmøte i desember. Vi mener partiets militærpolitiske program, som er en del av partiets prinsipp-program, på en korrekt måte slår fast flg.:

### "KAN KRIGEN AVVERGES ELLER UTSETTES?

Vi kommunister ønsker ikke krig, slik propagandistene for revisjonismen og sosialimperialismen påstår. Tvert om er vi mot den krigen som supermaktene og spesielt Sovjet forbereder. Ikke bare det. AKP(m-l) er det eneste norske partiet som konsekvent kjemper mot krigsforberedelsene til begge supermaktene.

Men vi er samtidig materialister. Vi veit at verden er svanger med krig, og det ville være fullstendig forræderi mot norske arbeidsfolk å glatte over dette. Å skjule den faktiske krigsfaren som eksisterer, ville være aktivt arbeid for å stille det norske folket vergelause overfor en kommende supermakts-aggresjon. Derfor kjemper vi mot den krigen som Sovjet planlegger å utløse.

Hvilke faktorer er det som kan forhindre denne krigen?

Mao Zedong har gitt ei klar prinsippiell sammenfatning av dette: "Enten fører krigen til



revolusjon, eller så forhindrer revolusjonen krig-  
en."

Det er bare seierrike sosialistiske revolusjoner i de to supermaktene, og først og fremst i Sovjet, som kan hindre den konkrete imperialistiske omfordelingskrigen som nå er i emning.

Slik nivået på klassekampen faktisk er i de to supermaktene, virker det urealistisk å tru at ei slik utvikling vil finne sted med det første."

I militærprogrammet er også følgende fastslått:

"Med den relativt langsomme utviklinga av klassekampen i Norge i dag er det lite som tyder på at det vil oppstå noen revolusjonær situasjon i Norge før utbruddet av en ny verdenskrig. Dette har også betydning for prioriteringa av de politiske kampoppgavene.

Avdelinga er enig med militærprogrammet på dette punkt. Vi mener derfor at beredskapsarbeidet (herunder også sikkerhetsarbeidet og klassifiseringen) er prioritert for lavt i partiet. I praksis virker det som om sikkerhetsarbeidet "sklir", klassifiseringsarbeidet "sklir" og beredskapsarbeidet "sklir", dvs. at det ikke er noe fast prioritert grep om disse oppgavene. Vi etterlyser en skikkelig ledelse og en nødvendig prioritering av alle beredskapsoppgavene fra SKs og DSS side i tråd med politikken i militærprogrammet. Hva som skal prioriteres ned i forhold til disse oppgavene må komme som et resultat av en plandiskusjon i hele partiet.

Faglig avdeling  
Oslo



# IMPERIALISME-SYNET OG KRIGSFORBEREDELSENE

SK og DS i Oslo (ved formannen) fremmer i dag følgende teorier:

1) Imperialisme fører ikke med nødvendighet til krig.

2) En 3.-verdenskrig kan avverges av andre årsaker enn sosialistisk revolusjon i begge de to imperialistiske supermaktene Sovjet og USA.

Dette er linjer som fremmes av SK gjennom PPU kap 3, nytt kap. 3 skrevet av Ø. /G. SKs beretningsutkast, samt fra DS gjennom DS-formannen, gjennom intern-bladet for Oslo i januar.

Alle linjene er i strid med gjeldende prinsipp-program og militærprogram. SK og DS kritikk av "ultravenstre" i disse spørsmålene innebærer at gjeldende prinsipp-program og militærprogram karakteriseres som ultravenstre i disse sakene.

SK og Oslo DS formannens linjer er åpne angrep på imperialisme-teorien, slik den korrekt er nedfelt i gjeldende prinsipp-program og militærprogram.

Disse moderne revisjonistiske linjene er i dag det største hinderet for partiets nødvendige forberedelser på en kommende krig.

Bransjeavd.  
Oslo

## POLSK OPPRØR - EN REVISJONISTISK UMULIGHET?

Svar til Bransjeavd. i Oslo:

Dere hevder at partiledelsen fremmer to revisjonistiske teorier i spørsmålet om krig og fred:

1. "Imperialisme fører med nødvendighet til krig."

2. "En 3.verdenskrig kan avverges av andre årsaker enn en sosialistisk revolusjon i de to imperialistiske supermaktene Sovjet og USA."

La oss rydde unna lause og gærne påstander. Verken utkastet til prinsipp-program som kommer snart, nytt kap.3, eller noen jeg kjenner i "partiledelsen" mener at

imperialismen ikke fører til krig i tråd med leninismens teori. (Det har heller ikke kommet ett eneste forslag fra partiet om at dette skal strykes i prinsipp-programmet.)

Så til det vi er enige om. Militærprogrammet avviser teoretisk at annet enn revolusjoner i supermaktene kan hindre en 3.verdenskrig. Det er jeg uenig i. Det finnes mange teoretiske muligheter for at denne konkrete krigen ikke blir utløst. Jeg skal nevne noen. Kina blir imperialistisk og det blir krig mellom Sovjet og Kina. Sovjet angriper et sosialistisk



Kina og svekkes grunnleggende som imperialistisk supermakt. Nasjonale opprør i Sovjet gjør at de sovjetiske militærstyrkene har mer enn nok med å holde unionen sammen. Anti-imperialistiske, nasjonale opprør i Øst-Europa gjør en gjennomgang til Vest-Europa militært umulig. At dette er umulig. Det avhenger av den objektive utviklinga.

La oss se på ett av eksemplene, konkret. Et opprør i Polen har stor innflytelse på Sovjets evne/mulighet til å kjempe en krig om Vest-Europa/Midt-Østen. I et angrep på Vest-Europa må Sovjet kjøre fram 1.5 million soldater, en halv million kjøretøyer gjennom Polen i det som utgjør den andre angrepsbølgen. Uten denne styrken (og mer til i neste omgang) er felttoget dømt til å mislykkes. 90% av dette må på jernbane, gjennom Polen. )Om jernbanevognene ble stilt opp i en rekke, trengs 130.000 vogner i 2500 togsett.) Operasjonen må trolig gå på under ei uke, viss ikke NATO skal få mobilisert sine styrker i Vest-Europa i stort monn. 100.000 KGB-soldater er øremerka til å sikre operasjonen.

Likevel vil et Polen i brann gjøre dette til en umulig operasjon, som nødvendig del av et felttog mot Vest-Europa. Utstrakt polsk sabotasje vil i hvert fall forsinke operasjonen så mye at NATO trolig kan gjennomføre sine mobiliseringsplaner og kanskje få overført styrker til Europa også.

Et Tsjekkoslovakia i opprør stenger ennå en vei. Øst-tysk

motstand betyr fullstendig blokkade. Men trolig er polakker i opprør tilstrekkelig til å hindre et sovjetisk angrep.

Militærprogrammet avviser at en sann situasjon kan hindre krigen. AKP(m-l) har aldri avvist at et polsk opprør teoretisk er mulig. Det mener vel heller ikke dere. Viss dere også er enige i at Sovjet ikke kan krige gjennom et Polen i flammer, åssen kan dere da hevde at min innvending mot militærprogrammets formulering er revisjonistisk?

Militærprogrammet gjør en feil når det avviser teoretisk at det er flere forhold som kan hindre den konkrete krigen mellom Sovjet og USA. Programmet (og det nye prinsipp-programutkastet som jeg har stemt for) har på samme tid ei vurdering av at en krig mellom Sovjet og USA er sannsynlig, og at faren for krig øker.

Viss en sann teoretisk og konkret behandling av det aktuelle forholdet mellom krig/fred er revisjonistisk, er jeg i tilfelle i godt selskap.

Komintern (med Stalin og Dimitrov) la på 30-tallet opp en strategi for å hindre en krig mellom de imperialistiske stormaktene, en anti-krigspolitikk. Etter mitt syn overvurderte Dimitrov de kreftene som virka mot denne konkrete krigen. Men det er nytt for meg at Stalin og Dimitrov hadde en revisjonistisk anti-krigspolitikk.

Per G [redacted] G [redacted]